

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 185/2019
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Небојша Карановић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда – Одељења у Новом Саду III-2 У 1558/19 од 22.03.2019. године, уз учешће Министарства правде Републике Србије, Београд, као противне странке, у предмету разрешења дужности извршитеља, у нејавној седници већа одржаној дана 20.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства правде Републике Србије број 740-08-00576/2012-22 од 20.12.2018. године, којим је тужилац, извршитељ, именован решењем Министарства правде од 09.05.2012. године за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, разрешен дужности јавног извршитеља од дана пријема решења и одређено да ће делатност јавног извршитеља АА наставити јавни извршитељ ББ, именована решењем Министарства правде од 20.03.2013. године за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, која привремено преузима послове док новоименовани јавни извршитељ не почне да ради.

У захтеву за преиспитивање побиијане пресуде поднетом због повреде закона, другог прописа или општег акта и повреде правила поступка, подносилац истиче да је Врховном касационом суду поднео захтев за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда – Одељења у Новом Саду III-4 У 23075/18 од 11.03.2019. године којом је одбијена његова тужба поднета против решења Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља од 22.08.2018. године, а којим решењем је оглашен одговорним за извршење дисциплинске повреде из члана 527. став 1. тач. 5) и 13) Закона о извршењу и обезбеђењу и изречена му дисциплинска мера забране обављања делатности јавног извршитеља. Сматра да ће по том захтеву пресуда Управног суда – Одељења у Новом Саду III-4 У 23075/18 од 11.03.2019. године бити преиначена или укинута, те да је

одлука о његовом разрешењу о којој је решено побијаном пресудом преурањена и да се њена законитост не може поуздано испитати пре него се оконча поступак по тужиоцевом захтеву за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда – Одељења у Новом Саду III-4 У 23075/18 од 11.03.2019. године. Истиче да је пресуда Управног суда донета уз повреду члана 2. Закона о управним споровима јер је спор решио без одржавања усмене расправе која је била потребна. Наводи да му је као најтежа повреда стављено на терет да новац није пренео извршном дужнику са наменског рачуна, која тврдња није тачна јер су туженом детаљно предочени и образложени више него оправдани разлози због којих вишак преосталог износа цене није пренет извршном дужнику, као што је евентуални поништај или раскид уговора о непосредној погодби, у ком случају не би било гаранције о враћању исплаћеног новца од стране извршног дужника. Истиче да то чак није било ни технички могуће урадити након што му је 04.07.2018. године изречена мера удаљења са дужности за време трајања поступка. Наводи да се оспореним решењем туженог, а сада и пресудом Управног суда ствара утисак да је он задржао за себе вишак средстава, што није тачно, будући да се вишак средстава, у пуном износу и даље налази на наменском рачуну коме нема било какав приступ, нити могућност располагања тим новчаним средствима. Наводи да је у погледу вишка средстава поступио савесно, пажљиво и исправно, те да новац није пренео извршном дужнику са наменског рачуна све до коначног, правноснажног окончања поступка извршења. Поставља питање зашто преузиматељ тужиоцеве канцеларије ни до данашњег дана није пренео та средства извршном дужнику. Наводи да повреде начела сразмере није било, јер је вршио проверу солвентности извршног дужника и утврдио да је презадужен, што је оправдало продају која је спроведена. Позива се на одлуку Уставног суда Уж 883/14, у којој је изражен став да кршења сразмере нема ако јавни извршитељ није пронашао другу имовину, осим непокретности, а сам дужник није понудио никакво друго средство којим би се ефикасно наплатило потраживање. Сматра да је основни постулат извршног поступка у ставу да је јаче право извршног повериоца на намирење од права извршног дужника на сразмерно намирење. Указује да је кључна чињеница ове правне ствари да су све радње које је у свом поступању предузео потврђене од стране надлежних судова, наводећи као пример да је Основни суд у Новом Саду решењем ИПВ ИВ. 196/18 од 24.04.2018. године, у целости потврдио начин продаје непосредном погодбом у предметном извршном поступку. Предложио је да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине.

Противна странка, Министар правде Републике Србије, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је тужиоца разрешио дужности јавног извршитеља, зато што је тужени орган, дописом Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља од 07.12.2018. године, обавештен да је решењем Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против тужиоца од 22.08.2018. године, тужилац - јавни извршитељ, оглашен дисциплински одговорним за извршење дисциплинске повреде из члана 527. став 1. тач. 5) и 13)

Закона о извршењу и обезбеђењу и изречена му је дисциплинска мера трајне забране обављања делатности јавног извршитеља, почев од дана достављања одлуке, па је разрешен дужности извршитеља у складу са одредбом члана 487. став 1. тачка 7) Закона о извршењу и обезбеђењу. Управни суд је утврдио да је пресудом Управног суда – Одељења у Новом Саду III-4 У 23075/18 од 11.03.2019. године одбијена тужба тужиоца поднета против решења Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља Министарства правде Републике Србије од 22.08.2018. године, којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера трајне забране обављања делатности извршитеља почев од дана достављања одлуке.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка, уз правилну примену материјалног права. За своју одлуку Управни суд је дао довољне и јасне разлоге, које, као на закону засноване, прихвата и овај суд. Ово стога што је, и по налажењу Врховног касационог суда, тужени орган правилно разрешио подносиоца захтева дужности извршитеља на основу одредаба члана 488. Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" бр. 106/15, 106/16-аутентично тумачење, 113/17-аутентично тумачење), из разлога што је подносилац захтева коначним решењем од 22.08.2018. године оглашен одговорним за дисциплинску повреду која му је стављена на терет и изречена му је дисциплинска мера трајне забране обављања делатности извршитеља. Како је решење о изрицању дисциплинске мере трајне забране обављања делатности јавног извршитеља коначно у управном поступку, а одредбом члана 487. став 1. тачка 7) наведеног закона није прописано да је услов за разрешење правноснажност решења о изрицању дисциплинске мере, неосновани су наводи подносиоца захтева да решење о његовом разрешењу није могло бити донето пре правноснажности решења о изреченој дисциплинској мери, као ни пре одлуке Врховног касационог суда о захтеву за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда – Одељења у Новом Саду III-4 У 23075/18 од 11.03.2019. године.

Управни суд је побијану пресуду донео без одржавања јавне расправе, позивајући се на одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странке и посебно утврђивање чињеничног стања. По налажењу Врховног касационог суда, предмет спора у овом случају није изискивао непосредно саслушање тужиоца, овде подносиоца захтева, нити посебно утврђивање чињеничног стања, јер је разрешење јавног извршитеља неминовна законска последица изрицања дисциплинске мере трајне забране делатности јавног извршитеља. Самим тим, пропуст Управног суда да у побијаној пресуди наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу не представља повреду правила поступка која би била од утицаја на решење ове правне ствари.

Остали наводи из захтева нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде јер се односе на правилност и законитост решења о изрицању дисциплинске мере трајне забране обављања делатности које је постало коначно и правноснажно, а које као законску последицу има доношење решења о разрешењу.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 20.06.2019. године, Узп 185/2019

Записничар,
Драгица Вранић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић